

La seca del principat de Catalunya establerta a Reus, Tarragona i Ciutat de Mallorca (1809-1814)¹

X. SANAHUJA

La seca del Principat de Catalunya fou creada l'any 1809 per la Junta Superior de Catalunya (l'òrgan sorgit de les juntes locals i dels corregiments de Catalunya durant l'ocupació napoleònica) per tal de proveir de moneda l'exercit fidel a Ferran VII situat a Catalunya. La fàbrica fou establerta a Reus i, com a conseqüència de la guerra, fou traslladada diversos cops a Tarragona i definitivament a Mallorca.

En general, l'estudi de les monedes catalanes del segle XIX ha prescindit força de la documentació. La dispersió dels documents i la poca atenció prestada a aquestes sèries,² considerades sovint com a «monedes estrangeres», en són els culpables. Els treballs publicats sobre la seca de Catalunya es redueixen al d'E. Goig³ i, més recentment, al de Jaume Benages.⁴

La seca del Principat de Catalunya encunyà moneda d'or, argent i coure, i marcà les peces que fabricava amb la lletra C. E. Goig⁵ considerava aquesta marca com un error, i interpretava que hom hauria d'haver fet constar a les monedes la ciutat

1. Aquest article s'ha elaborat a partir de documentació inèdita i, majoritàriament, encara per classificar, procedent de la Biblioteca Carandell de la Universitat Autònoma de Barcelona i de l'Arxiu de la Biblioteca de Catalunya. Hem d'agrair molt especialment a Reís Fontanals, responsable de l'arxiu esmentat, haver-nos facilitat l'accés a aquesta documentació, i també a Miquel Crusafont, per deixar-nos consultar les seves notes d'arxiu sobre la qüestió.

2. Vegeu, p. ex. J. BOTET, *Les monedes catalanes*, Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, 1908-1911, vol. III.

3. E. GOIG, *La moneda catalana de la Guerra de la Independència, 1808-1814*, Barcelona, 1977.

4. J. BENAGES, *Les monedes de Tarragona*, Barcelona-Tarragona, Societat Catalana d'Estudis Numismàtics, 1994.

5. GOIG, p. 200.

on s'efectuava l'encunyació i no, com creia ell, l'autoritat emissora. De fet, però, la marca C no és l'indicatiu de la Junta Superior de Catalunya, l'autoritat emissora, sinó de la seca o casa de la moneda, independentment d'on es trobés situada. Segurament fou aquest malentès el que dugué a E. Goig a anomenar la seca del Principat com a seca de Catalunya ambulant o seca de Reus, denominació completament errònia i que fins fa no gaires anys encara era usada en moltes obres de referència.

1. La seca de Catalunya fins al trasllat a Mallorca

1.1. L'establiment de la seca a Reus

Des de Tortosa, la Junta Superior nomenà Joan Amat com a director de la casa de moneda de Catalunya, el 7 de gener de 1809.⁶ L'1 de febrer va començar la fabricació de la maquinària necessària a Reus, ja que un veí, Domènec Vila, va proporcionar un local amb les prestacions necessàries per a fabricar la maquinària.

Entre el 26 de febrer i el 31 de març, els francesos ocuparen Reus i la maquinària fou traslladada momentàniament i per primer cop a Tarragona, ciutat molt més fàcil de defensar. El 31 de maig, quan ja s'estaven enllestint els preparatius, i a petició de J. Amat, la Junta Superior de Catalunya confirmà la vila de Reus com a seu de la seca, ja que havia proporcionat la maquinària, bona part dels càrrecs i mà d'obra. La seca de Reus estava situada als quarters de la vila, concretament als pavellons del mig i de la dreta, just al costat de la plaça del Rei.⁷ Els alts responsables de la seca foren reclutats entre els habitants de Reus:

- Bonaventura Sabater: comptador
- Pau Mª Miró: tresorer
- Pau Sala: assajador principal
- Joan Baptista Ferrando: plater major i assajador segon

Com a gravador, la seca només tenia fra Joaquín de la Soledad, carmelita descalç, que era obridor dels punxons per a les matrius de la lletra d'impremta, però no era gravador artístic, qualitat necessària per a realitzar el bust de les monedes. Per aquest motiu, J. Amat contactà amb Manuel Peleguer, director de gravat de la Reial Acadèmia de les Nobles Arts de València, que fou l'encarregat de gravar els encunys dels primers duros encunyats a la seca. Peleguer va gravar un bust de

6. El zel professional de J. Amat el dugué a publicar la memòria de les activitats de la seca de Catalunya: J. AMAT, *Balances o estados demostrativos de las cuentas de la Casa de Moneda de Cataluña*, Palma de Mallorca, Impremta d'Agustí Roca, 1813, vol. i. Barcelona, Impremta d'Agustí Roca, 1816, vol. ii.

7. Arxiu de la Biblioteca de Catalunya, arx. 752-1, q. 6. Carta de J. Amat a l'Ajuntament de Reus, 7-6-1809.

Ferran VII drapejat, molt realista, tot i que, tal i com ell confirma, va suavitzar-ne les formes per fer-lo semblar més jove.⁸

1.2. L'encunyació dels primers duros amb la marca d'assajador anòmla

El primer lliurament de duros encunyats a Reus data del 17 de juliol. Un dia després, la Junta Superior de Catalunya publicà les crides per recollir or i plata de particulars per efectuar l'encunyació, i utilitzà les peces acabades d'encunyar com a mostra per donar a conèixer la nova emissió per Catalunya. D'entre la plata encunyada que es recollia a la seca cal destacar les monedes posades en circulació pel rei Josep Napoleó, que eren lliurades tallades en dues meitats i taxades a l'equivalència de:

un duro = 18 rals de billó i 12 maravedís i,
una unça = 296 rals de billó i 8 maravedís.⁹

Els primers encunys enviats des de València per Manuel Peleguer duïen erròniament la marca MP, inicials del gravador, en lloc de les inicials dels assajadors. El 30 de juliol, J. Amat, al qual havia passat desapercebut aquest detall, va demanar a Peleguer que substituís les inicials per les dels assajadors (SF de Pau Sala i Joan Baptista Ferrando), ja que l'objectiu d'aquesta pràctica era identificar l'assajador en cas de detectar-se frau en la fabricació, i no pas conèixer l'artista o gravador dels encunys.¹⁰ El 29 d'agost, Manuel Peleguer va enviar de València a Reus l'encuny del nou duro amb la marca SF, amb la previsió que tardaria sis dies en arribar al seu destí.

Des dels primers mesos de funcionament, la casa de moneda mostrà desitjos d'encunyar or. J. Amat va demanar a M. Peleguer que li trametés encunys de peces de dos escuts (doblons de 4 duros) i que per fer-ho es fixés en els que ja corrien (Amat pensava en els dos escuts de Sevilla encunyats els anys 1808 i 1809). L'operació, però, no va reeixir perquè Manuel Peleguer va tardar en contestar la petició d'Amat i li va respondre que d'escuts amb el bust de Ferran VII no n'havia vist cap.

Els primers mitjos duros encunyats a Reus van lliurar-se el 27 de desembre de 1809.¹¹

8. ABC, arx. 752-1, q. 7. Carta de Manuel Peleguer a J. Amat, 24/10/1809. Després de treballar per a la seca de Catalunya, M. Peleguer fou l'encarregat de gravar els encunys per a la seca de València, reproduint el mateix bust.

9. Ban publicat el 4 de juny de 1811 a Cádiz. ABC, Casa de la Moneda, correspondència 1810-1812. Carta de Guillem de Cardona a J. Amat, 11 de juny de 1812.

10. ABC, arx. 752-1, q. 6. Llibre d'oficis, 1809. Carta de J. Amat a M. Peleguer.

11. ABC, arx. 752-1, q. 6. Llibre d'oficis, 1809. Carta de J. Amat a la Junta Superior del Principat a Manresa.

1.3. Una prova del duro de Reus

En una carta del 24 d'octubre, M. Peleguer demanava a J. Amat que li fes arribar algun dels duros fabricats a Reus, car ell no en tenia cap. M. Peleguer deia: «por casualidad vi un duro y estaba muy bien hecho, yo no tengo más que algunas pruebas en plomo.»¹² La fabricació de proves prèvies a l'encunyació de l'emissió havia de ser una pràctica necessària a la majoria de seques, encara que són pocs els exemplars que han resistit el pas del temps. Miquel Crusafont ens ha proporcionat la fotografia d'una peça que podria tractar-se d'una d'aquestes proves mencionades per M. Peleguer. La peça és un duro de l'any 1809, de metall blanc i sense cordonar (foto 1), segurament una prova d'encuny.

Prova en plom del duro de 1809 encunyat a Reus
 Gravador: Manuel Peleguer
 Assajador: SF
 Sense cordonar
 Pes: 51,8 g Diàm.: 40 mm
 Foto: A. M. Balaguer

1.4. L'establiment de la fàbrica del coure a Tarragona

El 16 de febrer de 1810 la Junta Superior de Catalunya, des de Manresa, instà urgentment la seca de Catalunya a encunyar moneda de coure.¹³ El 22 de març de 1810 els francesos tornaren a ocupar Reus, un dia després d'haver desallotjat i traslladat a cuita-corrents la fàbrica a Tarragona. El 16 d'abril, havent-se retirat els francesos, tornà a Reus la secció encarregada d'encunyar argent, però es mantingué

12. ABC, arx. 752-1, q. 7. Carta de M. Peleguer a J. Amat.

13. ABC, Casa de la Moneda, correspondència 1810-1812. Carta de la Junta Superior de Catalunya a J. Amat, 16-2-1810.

a Tarragona la del coure, que encara no havia començat a funcionar. Tarragona no havia pogut proporcionar un local prou gran per a les dues fàbriques i, per això, malgrat ser Reus una població més vulnerable a les tropes enemigues, s'optà per continuar l'encunyació de moneda de plata allà on havia començat. Les primeres peces de coure, de 6 quartos, s'encunyaren el 24 de maig a Tarragona.¹⁴

1.5. Canvi de gravador i establiment de la fàbrica de plata a Tarragona

El 26 de maig de 1810 Manuel Peleguer envià una carta a J. Amat en què li deia que a partir d'aleshores no podria seguir atenent les demandes d'encunyats per a la seca de Catalunya, ja que es posava a treballar intensament en la recent creada seca de València.¹⁵ Així, la casa de moneda de Reus es quedà sense gravador i, per tant, sense possibilitat d'encunyar moneda de plata. El 15 d'agost de 1810 els francesos ocuparen un altre cop la vila de Reus i la fàbrica de la plata s'instal·là definitivament a Tarragona. Per tal d'habilitar un nou local a Tarragona, hom va disposar la construcció d'unes quadres contígues a l'hospital que els cartoixans d'*Escala Dei* tenien a la ciutat (davant el convent de l'Ensenyança, habilitat en quarter, segons J. Amat). El 6 de setembre les dues fàbriques ja estaven instal·lades a Tarragona, però encara no s'hi havia encunyat cap peça. Les primeres monedes de plata que s'encunyaren a Tarragona s'enllestiren a principis d'octubre: foren peces de 2 rals o pessetes, gravades per Llorenç Jubany,¹⁶ seguint un disseny tramès per Enrique O'Donell, general en cap de l'exèrcit i regent del regne durant el captiveri de Ferran VII. Ll. Jubany continuaria sent el gravador de les monedes de plata i or, i també de les medalles commemoratives, fins al tancament definitiu de la seca.

El 21 de desembre s'acabaven d'encunyar les primeres peces de 3 quartos¹⁷ amb data 1810, poc abans, doncs, de finalitzar l'any. L'any 1811, es començaren a fabricar nous valors: de quarto i mig (22 d'abril) i d'1 ral (8 de maig). Per falta d'encunyats, però, no es van encunyar peces de 8 rals a Tarragona.

2. La seca de Catalunya a Mallorca

2.1. L'any 1811. Els decrets de Ferran VII

Amb els francesos a les portes de Tarragona, el 27 de maig de 1811 s'embarcà tota la maquinària amb destinació a Mallorca, on arribà el 2 de juny. La seca

14. ABC, Casa de la Moneda, correspondència 1810-1812. Carta de la Junta Superior de Catalunya a J. Amat, 24-5-1810.

15. ABC, arx. 752-1, q. 6. Llibre d'oficis. Carta de J. Amat a M. Peleguer.

16. ABC, arx. 752-1, q. 6. Llibre d'oficis, 1809. Carta de J. Amat a la Junta Provincial, Tarragona, 6-10-1810.

17. ABC, arx. 752-1, q. 6. Llibre d'oficis, 1809. Carta de J. Amat a Enrique O'Donell.

s'establí, com a Reus i a Tarragona, als quaters de cavalleria. En aquell mateix mes, es publicaren dos decrets de Ferran VII sobre l'encunyació de moneda. El primer, del 2 de juny, ordenava que les monedes d'or duguessin el bust reial al natural o nu, sense guarniments del vestit ni armadura de ferro, com fins aleshores s'havia utilitzat a distintes seques.¹⁸ Aquest edicte no afectava la seca de Catalunya, que en aquelles dates encara no havia encunyat or. L'11 de juny es publicà un segon decret en el qual s'ordenava al superintendent de la seca de Sevilla (establerta provisionalment a Càdis) que enviés, a totes les seques, matrius originals del bust de Ferran VII, treballades pel gravador general dels regnes.¹⁹ Des d'aleshores, la seca establerta a Mallorca treballà amb encunys fabricats amb matrius estandarditzades per a tot el regne, amb el bust de Ferran VII llorejat, a l'estil romà. Si fem cas a aquesta disposició i al seu compliment efectiu (el 19 d'agost ja s'havien rebut les matrius a Mallorca i la seca es disposava a reiniciar la fabricació de moneda), haurem de suposar que totes les monedes de l'any 1811 amb el bust estandarditzat van ser encunyades a Mallorca i la resta (concretament una partida de rals amb el bust sense llorejar i una altra de mitjos duros amb un bust ben peculiar) a Tarragona. Si seguim les xifres d'encunyació donades per J. Amat, veurem que s'adiuen en el cas dels rals, però no en el cas dels mitjos duros, que van començar encunyant-se a Tarragona però que per força es van seguir encunyant a Mallorca. Els duros de 1811, provinents de les matrius de Càdis, duen el cordonet similar al de les peces de Carles IV de seca peninsular.

La seca començà la fabricació de moneda d'or, concretament de peces de 2 escuts, el 25 d'octubre d'aquell mateix any.

2.2. L'any 1812. Encunyació de sous mallorquins

L'any 1812, la seca de Catalunya establerta a Mallorca encunyà una partida de sous mallorquins de coure. La fabricació, d'acord amb el pressupost inicial, ascendí a 600.000 peces equivalents a 20.000 duros o a 1.200.000 tresetes.²⁰ Els sous van ser encunyats a partir de finals del mes de febrer de 1812 i estaven destinats a substituir el numerari local de Mallorca, Menorca i Eivissa, encara en circulació.²¹ Crida l'atenció l'existència de sous mallorquins datats de l'any 1811. És possible que es tractés d'un error a l'obrir els encunys, ja que no consta que aquests es comencessin a fabricar l'any 1811, però tampoc seria descartable una emissió local anterior a l'establiment de la seca del Principat a Mallorca.

18. ABC, Casa de la Moneda, correspondència 1810-1812. Carta de 2 de juny de 1811.

19. ABC, correspondència de 1814. Carta de J. Amat al secretari d'Estat i del despatx d'Hisenda.

20. ABC, arx. 752-1, q. 3. *Actuación, disposiciones, traslado, acuñación, etc., de la casa de moneda de Barcelona, durante la Guerra de Independencia con su actuación en Reus y Palma de Mallorca. 1808-1814.*

21. Sobre el numerari propi de les illes Balears, vegeu el recent article: M. CRUSAFONT, «Las monedas de Ibiza desde Carlos I al 1887». *Gaceta Numismática*, núm. 121 (juny 1996), p. 11-36.

El 28 de juliol es va frenar la idea inicial d'encunyar cada cop més coure per a Catalunya. La moneda de xavalla catalana no tenia curs a Mallorca, però, en canvi, l'administració de la seca necessitava pagar jornals amb les mateixes peces que encunyava per no perdre reserves de plata.²²

El 8 d'octubre de 1812 es van trametre, a la regència del regne, els primers mitjos rals encunyats a la seca.²³

2.3. Els darrers anys

A part de les medalles encarregades per l'estament militar,²⁴ la seca de Catalunya també aprofitava la seva maquinària per fabricar altres objectes per al ús de l'exèrcit; així, consta que els botons i les xapes dels uniformes del regiment d'infanteria de Barcelona van ser fabricats a la seca l'any 1813.²⁵ Aquell mateix any, la fàbrica encunyà nous valors monetaris: 8 escuts, xavo, quarto i 2 quartos, alhora que cessava la fabricació de peces de quarto i mig.

El 10 de juny de 1814 van cessar definitivament les encunyacions de la seca de Catalunya per falta de metalls.²⁶ J. Amat creia que la fabricació continuaria a Barcelona, un cop liquidada la seca del Principat de Catalunya, però les autoritats no ho van creure convenient. De tota manera, pocs anys després, durant el període constitucional (1822-1823) la seca de Barcelona inicià la fabricació de moneda aprofitant la maquinària, i fins i tot els encunys no utilitzats, de la seca de Catalunya.²⁷

3. Distinció de les peces fabricades a Reus i Tarragona

La diferenciació de les peces encunyades a cadascuna de les poblacions on treballà la seca de Catalunya restava encara pendent, malgrat que alguns autors s'hi havien aproximat per mitjà de la lectura de la memòria de J. Amat. Amb el buidat de nous documents, podem establir un llistat definitiu de les atribucions de cada emissió:

22. ABC. Casa de la Moneda, correspondència 1810-1812. Carta del comte de Santa Clara a J. Amat, 28-7-1812.

23. ABC. Casa de la Moneda, correspondència 1810-1812. Carta del Ministeri de la Hisenda Nacional a J. Amat, 9-12-1812.

24. La seca havia encunyat medalles, l'any 1810, per repartir-les entre els soldats i oficials distingits en diverses batalles. Veg. taula 2 i la memòria de J. Amat.

25. ABC. Casa de la Moneda, correspondència 1810-1812. Carta del comte de Santa Clara a J. Amat, 10-8-1813.

26. ABC. arx. 752-1, quad. 3.

27. Article en preparació sobre la seca constitucional de Barcelona de 1822-23. Veg. notes 36 i 38.

— **Peces fabricades a REUS:**

1 de juliol de 1809 a 14 d'agost de 1810, només argent

8 rals: 1809, 1810

4 rals: 1809, 1810

— **Peces fabricades a TARRAGONA:**

16 d'abril de 1810 a 27 de maig de 1811, el coure

15 d'agost de 1810 a 27 de maig de 1811, l'argent

2 rals: 1810

1 ral (bust de Peleguer): 1811

6 quartos: 1810

3 quartos: 1810

Medalles de distinció militar (veg. taula 2)

— **Peces fabricades tant a TARRAGONA com a PALMA DE MALLORCA:**

4 rals.²⁸ 1811

2 rals.²⁹ 1811

6 quartos.³⁰ 1811

3 quartos.³¹ 1811

Quarto i mig.³² 1811

— **Peces fabricades a PALMA DE MALLORCA:**³³

agost de 1811 a 30 de juny de 1814, or, argent i coure

8 escuts: 1813

2 escuts: 1811, 1812, 1813, 1814?

8 rals: 1811, 1812, 1813, 1814

4 rals: 1812, 1813, 1814

2 rals: 1812, 1813, 1814

1 ral (bust romà): 1811, 1812, 1813?, 1814

Mig ral: 1812, 1813, 1814

28. 14.395 peces a Tarragona i aproximadament 30.678 a Mallorca.

29. Aprox. 315.915 peces a Tarragona i 312.058 a Mallorca.

30. Aprox. 568.650 peces a Tarragona i 220.575 a Mallorca.

31. Aprox. 746.130 peces a Tarragona i 459.170 a Mallorca.

32. 132.940 peces a Tarragona i 131.920 a Mallorca.

33. Veg. nota 36.

6 quartos: 1812, 1813
 3 quartos: 1812, 1813, 1814
 2 quartos: 1813, 1814
 Quarto i mig: 1812, 1813
 Quarto: 1813
 Xavo: 1813

4. Volum de les emissions

Les xifres d'emissió globals de la seca de Catalunya són prou conegudes, ja que J. Amat les va incloure a les dues memòries oficials de la seca. Amat va relacionar les quantitats encunyades de cada valor monetari per cada quadrimestre natural de funcionament de l'establiment. És a dir, que el primer quadrimestre corresponia al comprès entre l'1 de juliol i el 31 d'octubre de 1809, i el darrer al període comprès entre l'1 de març i el 30 de juny de 1814.

A la taula 1 intentarem aproximar-nos al volum d'emissió anual de cada exemplar. La taula inclou el volum total de cada valor segons les dades oficials (columna 2), i el volum anual de cada valor segons els lliuraments de moneda encunyada efectuades pel mateix Amat en qualitat de director al tresorer³⁴ (columna 1). Cal, però, no deixar de banda un inconvenient: la prudència que sempre cal tenir quan s'equipara l'any de l'encunyació d'una moneda amb la data que aquesta porta gravada. Certament, l'any que apareix a les monedes és, de fet, l'any de fabricació de l'encuny i no necessàriament, encara que sí el més freqüent, l'any de fabricació de la moneda. Com que no podem assegurar en tots els casos que les primeres emissions de cada any nou duguin la data canviada, hem optat per deixar entre parèntesi les xifres aproximatives per a cada data d'encuny i considerar les altres com a definitives del volum d'emissió de les monedes que duen l'any en qüestió.

Les xifres expressades en la taula d'emissions xoquen, en molts casos, amb l'evidència numismàtica actual. A la taula no apareixen els vuit escuts ni els sis quartos de 1814, que van ser encunyats l'any 1822 i 1823, respectivament, a la seca constitucional de Barcelona³⁵ junt amb una reencunyació de peces de 8 rals, 2 rals i 3 quartos (que a la taula apareixen amb xifres molt baixes). Els rals encunyats l'any 1813 —desconeguts a hores d'ara— ho degueren ser amb encunys de l'any 1812. El quarto i mig de l'any 1812 és molt més rar del que podríem esperar segons les xifres d'encunyació d'aquell any. Els dos escuts de 1814, encunyats en 369 exemplars durant el mes de gener, ens són desconeguts, i no seria descartable que

34. Biblioteca Carandell. Universitat Autònoma de Barcelona. Fons Casa de la Moneda, sense classificar.

35. ABC. Casa de la moneda, arx. 753. quaderns 11. 12 i 13.

haguessin estat fabricats amb encunyys encara de l'any 1813. Finalment, l'única peça que ens resta indocumentada és el mig ral de 1814, que no consta ésser fabricat ni l'any 1814 ni durant el funcionament de la seca constitucional de Barcelona. Encara que del tot sorprenent, no hauríem de deixar de considerar que hagués estat fabricat un any abans, l'any 1813, car les xifres donades per aquest valor aqueix any no es corresponen amb la raresa actual dels mitjos rals de l'any 1813, i podrien incloure tant peces amb un any com amb l'altre.

Taula I

Nombre de monedes encunyades

Valor	Any	Anual	Total
8 escuts ³⁶	1813	623	623
2 escuts	1811	(1.929)	
	1812	(5.075)	
	1813	(1.165)	
	1814 ³⁷	(368)	8.537
8 rals	1809	(89.122)	
	1810	(106.842)	
	1811	(2.582)	
	1812	(141.256)	
	1813	(51.648)	
	1814 ³⁸	(54.496)	354.546
4 rals	1809	29.600	
	1810	15.072	
	1811	(45.073)	
	1812	(92.381)	
	1813	7.895	
	1814	14.994	185.015

36. Les monedes de 8 escuts i 6 quartos amb data 1814 van ser encunyades per la seca constitucional de Barcelona durant els anys 1822 i 1823.

37. No es coneix cap exemplar de 2 escuts amb data 1814. Les 369 peces encunyades durant el mes de gener ho podien haver estat encara amb els encunyys de l'any 1813.

38. Al volum emès durant l'any 1814 s'hi ha d'afegir la reencunyació d'alguns valors durant els anys 1822 i 1823, a la seca constitucional de Barcelona: 13.175 peces de 8 rals, 4.086 de 2 rals i aproximadament un milió de peces de 3 *quartos*. Font: Biblioteca Carandell i Arxiu de la Biblioteca de Catalunya.

2 rals	1810	(113.845)	
	1811	(627.973)	
	1812	(596.660)	
	1813	(90.941)	
	1814 ³⁸	(82.319)	1.511.738
1 ral	1811 bust de Peleguer		47.200
	1811 bust romà		26.000
	1812	1.600	
	1813 ³⁹	3.200	
	1814	4.560	82.560
mig ral	1812	11.200	
	1813 i 1814 ⁴⁰	15.450	26.650
6 quartos ³⁶	1810	(640.620)	
	1811	(789.225)	
	1812	(315.350)	
	1813	(90.780)	1.835.927
3 quartos	1810	200.090	
	1811	(1.205.300)	
	1812	(1.536.120)	
	1813	(1.247.800)	
	1814 ³⁸	23.970	4.213.280
2 quartos	1813	270.045	
	1814	4.080	274.125
quarto i mig	1811	264.860	
	1812 ⁴¹	47.600	
	1813	84.320	396.780
quarto	1813	199.410	199.410

39. Consta la fabricació de peces d'1 ral entre novembre de 1812 i passat març del 1813. Com que no coneixem cap exemplar datat del 1813, és molt probable que totes haguessin estat fabricades amb encunys del 1812.

40. Atesos els volums d'emissió relacionats per J. Amat, és possible que les monedes que duen l'any 1814 haguessin estat batudes, sorprenentment, durant l'any 1813.

41. Aquesta moneda és molt més rara del que indica el seu volum d'emissió.

xavo	1813	355.980	355.980
sou	1812 ⁴²	600.000	600.000

Taula 2

Nombre de medalles encunyades

data	comanda	destinada a	or	argent
3/1810		personal distingit a la batalla de Vic	50	100
5/1810		guarnició d'Hostalric	54	854
6/1810		regiment d'Almansa	23	80
11/1810		fets de Begur i Palamós	12	82
-		comunes de distinció militar	226	
-		sense especificar	3	2

42. Totes les peces fabricades a finals de febrer de 1812.